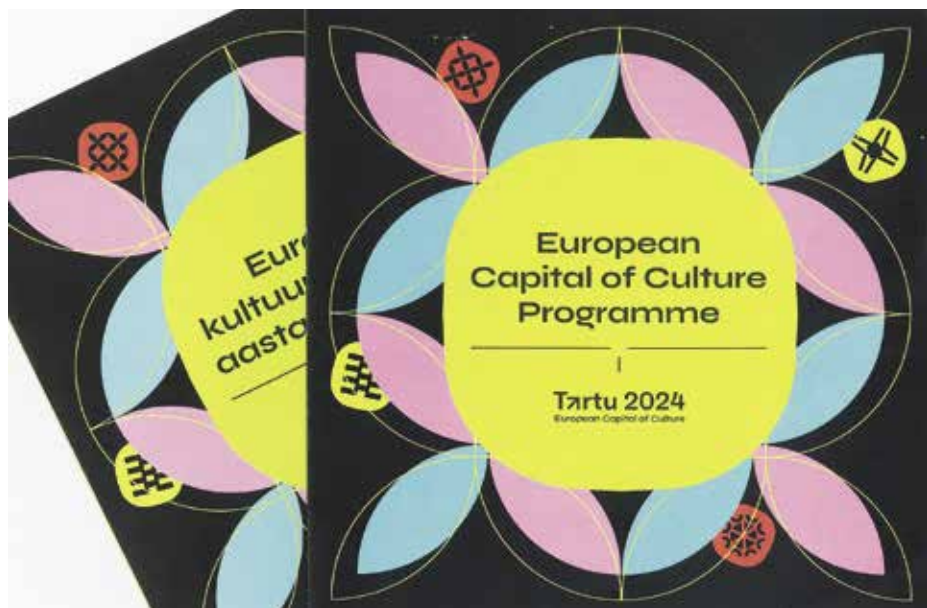

Színházi fesztivál az európai kulturális fővárosban

2024 szeptemberében ismét eljuthattam az észtországi Tartuba, a színházi fesztiválra. A DRAAMA 2024 ezúttal is egybeesett a Balti Drámafórum rendezvényeivel, de különösen izgalmassá tette a találkozásokat, hogy az utóbbi tallinni eseményeit követően a fesztiválra az év egyik európai kulturális fővárosában került sor.

A tartuti Európa Kulturális Fővárosa programsorozat műsorfüzete

Mit is jelent Észtország és Tartu számára az, hogy az Európai Unió Tanácsa 2024-re az észti várost választotta ki erre a tisztségre Bad Ischl (Ausztria) és Bodø (Norvégia) mellett?

Tartu a második legnagyobb észti város, az ország déli-délkeleti részén. A város hagyományosan Észtország tudományos és kulturális központja. Itt alapították az ország legrégebbi egyetemét 1632-ben, az első észti nyelven játszó (s később hivatásossá alakult) társulat is Tartuban kezdte meg a működését 1870-ben, majd itt épült föl és nyílt meg 1906-ban a Vanemuine Színház, amely ma az egyetlen háromtagozatú intézmény a balti országban (dráma-, opera- és tánc-/balett-előadásokat tartva repertoárján). Tartuban működik az észti Legfelsőbb Bíróság és az Oktatási és Tudományos Minisztérium. Az Emajõgi folyó partján élõ, majdnem százezres tartui népesség és a dél-észtiországi Tartu megye számos kulturális és művészeti intézménynek és alternatív működési módú kulturális vállalkozásnak biztosít közönséget.

Az Európába – a cári Oroszországból való 1918-as kiszakadás után 1939-ig fõnállt függetlenségének visszaszerzése (1991) után – lendületesen beilleszkedõ, az uniós és a NATO-tagságot 2004-ben megszerzõ Észtország polgárai mind

Business as Usual, az Észt Drámai Színház előadása

gazdasági, mind technológiai szempontból a világ egyik legsikeresebb országában élnek. Az elmúlt időszak nehézségei, a pandémia, majd az Ukrajnát ért orosz támadást és a háborút követő infláció (mellyel a kontinens második helyére került

Észtország, rögtön Magyarország mögé...) különös jelentőséget adnak az ez évi bemutatkozási lehetőségeknek az észtek számára. Mit és hogyan mutassanak meg Európának az észti kultúrából, a hagyományokból, a közelmúlt eredményeiből (és a jelen kihívásaiból), s miképpen kapcsolódjanak a 21. század harmadik évtizedében folyó globális diskurzusba, hogyan lépjenek párbeszédbe a regionális és a kontinentális partnerekkel? Hogyan építsék nemzeti, európai és kulturális önbizalmukat a saját teljesítményükre?

A kulturális főváros program már a tervezésekor sem tartalmazott grandiózus beruházási projekteket; az észtek reálisan látják egy kiesiny ország gazdasági és fejlesztési lehetőségeit. Ugyanakkor szerették volna a legaktuálisabb kérdések köré szervezni az év eseménysorozatát, a legkorszerűbb formákat megtalálni a hazai és külföldi közönség megszólítására. Tudatos döntés volt tehát, hogy a ma nemcsak divatos, trendi, de nagyon is időszzerű témák kerültek a fókuszba, s hogy nem a látványos attrakciók domináltak, hanem inkább egyszerű, hétköznapi, ismerős keretek között szervezték meg a 2024-es tartui évadot.

A nem egyedül Tartu városát, hanem a teljes dél-észtiországi régiót (mintegy 260 000 ember lakó- és működési területét, 4 megye 11 városát) bevonó, több mint 1000 programot összetartó központi tézis a következő volt: „a túlélés művészete”, Arts of Survival, észtiül Ellujäämise Kunstid.²

A program koncepcióját négy fogalom alkotja: különlegesség (uniqueness / omapärasus), fenntarthatóság (sustainability / jätkusuutlikkus), tudatosság (awareness / ärksameelsus) és együttműködés, együtt alkotás (co-creation / koosloovus). Ezek gyakran egyszerre jelennek meg az egyes eseményekben, projekteken; a szervezők különös figyelmet fordítottak a generációk közti kommunikáció csatornáinak megnyitására, a gyerekek, fiatalok alkotva nevelésére, az új ismeretek átadásának korszerű módjaira és technikáira, az önkéntesek, a helyi közösségek bevonására, illetve új közösségek, együttműködések inspirálására.

A különböző események között kiállítások, koncertek a zene minden műfajában, összművészeti akciók éppúgy szerepeltek, mint színházi pro-

Fotó: HENRY GRINI

Mi lesz, amikor mi már nem leszünk? A Tartui Új Színház előadása

Fotó: HENRIK LÄBI

Utazás az erdő mélyére, az Ekspeditsioon társulat előadása

dukeiók, fesztiválok, workshopok. A művészet és a mesterségek mellett a fenntartható életmód is sok rendezvénynek témát adott. Fontos volt az év folyamán a hatások, tapasztalatok összegyűjtése és megvitatása, földolgozása, a visszajelzések és reakciók folyamatos monitorozása is (a tudatosság jegyében). A leginkább szembetűnő azonban az volt, hogy a program változatossága nem ismert határokat, a szabadság és a felszabadultság szelmele érződött a városban. Nem monumentumok épültek, hanem emberi momentumok sokasága hozta létre azt a hangulatot, hogy itt mind együtt, s mind szabadon alkothatunk, illetve élhetjük meg a kultúra, a művészet 21. századi szabadságát. A szabad hozzáférés és a gazdasági és környezettudatos fenntarthatóság biztosítása állt az esztendő középpontjában. A legtöbb esemény, program, akció, fesztivál és projekt amolyan pop-up installációként, vagy épp virtuális térben jött létre, ami csak ideiglenes igénybevételt jelentett a város, a környezet számára. Nem a maradandóság, az emléklállítás, hanem az élményadás és -szerzés volt a leglényegesebb cél.

Csak néhány programot említek az évad kínálatából elsősorban a performatív események és a nemzetközi együttműködések közül – saját tapasztalat, élmény alapján.

Az áprilisi Tánché³ témája a tánc és az előadóművészetek ökológiai lábnyomáról szóló konferencia és rendezvénysorozat volt, melyet Viljandiban rendeztek meg.

A Kulturális Főváros eseménysorozatában június elején helyet kapott A Fogyatékos Emberek XXVIII. Észtsországi Kulturális Fesztiválja⁴ is.

Az év legjelentősebb színházi eseménye a Tallinnban, valójában észts nemzeti színházként működő Észts Drámai Színház produkciója volt, melyet partnerekkel hoztak létre Mehis Pihla szövege alapján *Business as Usual (Rahamaa)* címmel.⁵ A jelenlegi európai és észtsországi gazdasági válsághelyzet inspirálta dráma és előadás a pénzmosság és a bankbotrányok következményeit tárja föl, és kiutat keres egy nyitottabb, őszintébb gazdaság és egy kooperatívabb európai közösség és társadalom felé, amennyiben az lehetséges. A rendkívül nagy sikerű produkciót június 6. és 20. között Tartu egyik alternatív, rozsdáövezetet birtokba vevő közösségi művészeti terében 11 alkalommal játszották, s az egyes előadások előtt ismeretterjesztő előadások vezették be a nézőket a pénzgazdálkodás és a bankszektor működésének titkaiba és a közeljövő konszolidációs esélyeibe.

Júliusban és augusztusban 8 előadást tartottak a Vastseliina püspökvárban, az Észtsországi

délkeleti határhoz közeli romoknál *Lehallgatás Vastseliinában* címmel.⁶ A programhoz részvételi aktivitások, a középkort idéző workshopok is kapcsolódtak. A projekt Erkki Koort regénye alapján jött létre, amely a 14. század végi livóniai háború idején játszódik, és egy árulás és egy csodás megmenekülés történetét meséli el.

Novemberben a NAKS 2024 – Ifjúsági Színházak Nemzetközi Fesztiválja⁷ is a kulturális főváros programsorozatba illeszkedett.

A DRAAMA 2024 fesztiválhoz kapcsolódó Balti Dráma Fórum, valamint az Észts Színházi Ügynökség (korábban Drámaügynökség) által megszervezett nemzetközi pop-up szakmai központ kiemelkedően gazdag szeptemberi programja is az éves rendezvénysorozat része volt *The House of Known Unknowns (Äratundmishetkede maja)* néven.⁸ Az egyhetes működés során közel húsz különféle esemény zajlott a rendszeren Tartui Német Kulturális Központként működő villában. Itt gyűltek össze a fesztiválra érkezett külföldi vendégek, a legnagyobb számban természetesen a szomszédos balti országokból, Lettországból, Litvániából, Finnországból. Könyvbemutatóval, különleges kiállítással is készültek az ügynökség munkatársai, a legfontosabb azonban a dialógus megkezdése és fönntartása volt a dráma- és színházi export-import kérdéseiről, az egyes országok aktuális színházi helyzetének bemutatása, a lehetőségek, jó gyakorlatok, az együttműködés példáinak megosztása.

Ezt követően két napon át tartott a felolvasószínházi maraton. 10 ülésben 30 (klasszikus és kortárs) észts drámával ismerkedhetett meg a szakmai közönség – már ha volt, aki végig bírta a másfél órás szeánszokat, összesen tehát 900 percet, 15 órát a két nap alatt. (Az előadók, ahogyan a bemutatókat, beszélgetéseket vezető szakemberek is, természetesen váltakoztak...)

Mivel nálunk 2022-ben (hosszú előkészületek után) megjelent egy izgalmas kortárs észts drámafördítés-válogatás,⁹ az ideai showcase nem adhatott reális feladatot újabb szövegek magyar fordításának elindítására, újabb észts drámák hazai előadásának kezdeményezésére, ugyanakkor fontos, hogy továbbra is valamennyire követni tudjuk az észts színműirodalom útját.

S most a DRAAMA 2024 fesztivál további eseményeiről. Az ideai fesztivál elsősorban nem a nagyszínházak, az egyébként nem nagy számú, állandó társulattal működő és repertoárjártszó városi színházak produkcióit vonlatta föl, hanem az alternatív működési módú vagy kísérleti színházak, társulatok előadásainak javát. Ezek a produkciók azonban nem a színházésinálással kísérletező, amatőr-félmatór vagy ún. harmadik színházi együttesek, hanem stabil közönséggel

► bíró, nem alkalmi társulatok, melyek közösségi finanszírozással vagy magánintézményként egzisztálnak és – többnyire fiatal – közönségükkel változatos és korszerű nyelveken és csatornákon kommunikálnak. Az utóbbi évek trendjeként megfigyelhető, hogy az ország legnépszerűbb, s legalább a középgenerációhoz tartozó színészei, rendezői is ezekben a produkeciókban folytatják a pályájukat. Az első ilyen, minden tekintetben jelentős intézménnyé vált társulat a NO99 volt, az onnan – működésének 2018-as lezárása után – indult művészek tovább viszik és tovább is fejlesztik azt a közösségi színházi nyelvet, amelyet a 2005-ben alakult színház vezetői – Tiit Ojasoo és Ene-Liis Semper – és tagjai kialakítottak. Már a korábbi fesztiválokon is nagy érdeklődést váltottak ki az ex-NO99-es alkotók előadásai, s ez 2024-ben sem volt másképp. A kortárs előadóművészeti kísérletek és együttműködések másik központi intézménye a Kanuti Gildi SAAL, mely Tallinn egy középkori, 1633-ban emelt épületében várja az alkotókat és a közönséget a legizgalmasabb produkeciókkal, fesztiválokkal.¹⁰ Szintén fontos alternatív műhely a tallinni Von Krahl Színház.

A DRAAMA 2024 fesztivál központi problémái, kérdései kapcsolódtak a kulturális főváros programjában is fölmerülőkhöz, vagyis azokhoz, melyek ma, 2024-ben az észteket, az európaiakat és a globális kultúrában gondolkodókat foglalkoztatják: ilyenek a környezettel, a természeti és a közösségi-kulturális környezettel való együttélés és kommunikáció, a közösség kulturális emlékezete és a hagyományok kortársi átfogalmazása, az identitás az egyén és a kisebb-nagyobb embercsoportok, akár a nemzet szintjén. A válaszkeresés során föltűnő volt, hogy az alkotók nyitva hagyták a lehetőségeket a közönség számára, nem pusztán a saját válaszaikat adták elő, hanem a hiátusokkal, a lezáratlansággal is a befogadókat inspirálták kinek-kinek a maga válaszait (vagy épp újabb kérdéseit) megtalálni.

A legérdekesebb és a leginkább elgondolkodtató előadások között mindenképpen említést érdemel az Észte Drámai Színház *Teorema (Teoreem)* című szürreális Pabolini-adaptációja¹¹ korunk emberi kapcsolatairól és az emberi és az isteni, a földi és a szellemi létezés feszültségeiről. A szexualitás, a család, a megélhetés, a munka szimbólumai korokon és kultúrákon keresztül kapcsolják össze a mai problémákkal küzdő egyént az antik görög, a keresztény és a modern polgári civilizáció azonos kérdéseivel, és adnak partikuláris s egyúttal egyetemes, univerzális választ a legfőbb egzisztenciális kérdésre: van-e és kicsoda az isten, mivégre a teremtés, kik vagyunk mi, egyszeri és megismételhetetlen, ugyanakkor megismerhetetlen emberek? Az előadásban a Vendég masz-

Fun Facts, a Kanuti Gildi SAAL előadása

Fotó: IVAN IAN MUJEROVIC

Lilli, a Teater Must Kast előadása

Fotó: RASMIUS KULL

kulin alakját egy színész nő jeleníti meg, földidézve akár az ógörög mítoszt az egységesnek teremtett lény bünei miatt kettészelő isteni döntés következményeiről (hogy ugyanis a másik felünket keressük...), de még a keresztény (vagy általában monoteista) gondolatot is a teremtő szellemről, a szentlélekről. A rendező a talán legismertebb színész-filmszínész-rendező, Juhan Ulfsak volt. Őt további fesztivál-előadások kapcsán is emlegetjük még. A fesztivál előtt a fővárosban játszott *Nem hiszek (Ei usu)* címmel a Von Krahl Színház és az Észte Színházi és Zeneakadémia közös projektjét is Ulfsak rendezte. A mai akadémisták reflexiói a lázadó-kétkedő Voldemar Pansónak,¹² az észte színház és színészképzés emblematis alakjának műveire és gondolataira kapcsolódnak közel egy évszázad távolából. Változott valami? Vagy most is ugyanazokkal a rémekkel és reménytelenségekkel küzd a teremtő-alkotó ember, mint két-három (vagy még több) generációval ezelőtt?

A közösségi emlékezet egy érdekes, bár kissé „vágatlan” testszínházi (physical theatre) produkecióját a fesztiválszervező (befogadó) színház, a Tartui Új Színház mutatta be *Mi lesz, amikor mi már nem leszünk? (Mis saab siis, kui meid enam ei ole?)* címmel. A fiatal táncosok egy baráti társaság születésnapi házbülijára gyűlnek össze, de valaki hiányzik.

A repetitív koreográfia, bár bemutatja a karaktereket, mégis a közösség emlékezetének motívumait tárja elénk az előadás elején „kicsomagolt” szobadísztlet keretében. Szintén egy fiatalokból álló társulat, a Must Kast (Fekete Doboz) foglalkozott az észte nemzeti emlékezet egy hősnője, Caroline (Lilli) Suburg (1840–1923) megidézésével. A remek, lendületes, zenés „kortárs (rap) hőseposz” a 19. század második felében élt és működött első észte filozófus-, szerkesztő-, jogász- és író, iskolaalapító életét és kapcsolatait jelenítette meg a mai fiatalok frissességével. A nagy nemzeti hősokeket is fölso- rakoztató cselekménybe ironikus felhangokat is keverték, melyek a hagyományok, a történelem és a valódi, hétköznapi (nem hős) emberek élete közti különbségre, a kanonizált ikonok és a valóság közti feszültségre is föl hívták a figyelmet. Egy másik produkeció is egy már elhunyt irodalmi alkotó, egy költő, Artur Alliksaar (1923–1966) személyét, életét hozta játékba. Az Urmas Vadi által a tartui Vane- muine Színház öt remek színészére írt és rendezett *Száz gramm égszínkék (Sada grammi taevasina)* című költői és szürreális zenés játék alkalmat adott a szereplőgárda tagjainak, hogy több groteszk alakban jelenítsék meg a sztálini diktatúrában elhallgattatott, szegénység és börtön gyötörte szimbolista-modernista költő-dramáirót és életének fontos

Fotó: HENRY GRIN

Ismeretlen dolgok erdeje, a Tartui Új Színház előadása

figuráit. A csak halála után megjelentetett költeményeit Alliksaar életében az irodalmi körök titkos találkozóin, illetve kéziratos másolatokban ismerhette meg az észtlközönség, pedig műveit tanúsága szerint a 20. századközépe egyik legérzékenyebb és európai mércével is a legjelentősebbek közé tartozó alkotója volt az észtl irodalomnak. Életében megjelent egyetlen írása *A névtelen sziget* (Nimetusaar, 1966) című dráma. Néhány verse magyarul is olvasható antológiákban.

A DRAAMA 2024 fesztiválprogram egyik legnagyobb hatású előadása, az Ekspeditsioon nevű független társulat munkájaként született *Utazás az erdő mélyére, Reis metsa lõppu* egyszerre reagál a mai embernek a természettől és a hagyományoktól való elidegenedésére, gazdag asszociációs körben és sokféle értelmezést/értést megengedő kortársi eszköztárral és technikával szól az erdőről (mint szimbólumról is), a benne élők hagyományos életmódjáról, annak lehetetlenségéről a mai „antropocén” korban. Epikus és költői szövegek szervezik a sok szempontból improvizatívnak ható előadást, de tudjuk, hogy a négy színész és a rendező (Lauri Lagle) pontosan kidolgozták az előadásnak ezen pontjait is, és ténylegesen a próba folyamat végén lezárult az improvizáció lehetősége, hiszen a gyakran robotvezérelt hang- és világítási effektek nem volnának képesek előadásról előadásra alkalmazkodni a színészi játék esetlegességeihez. A színen (továbbá a mikroanimációs asztalon és a vetítövásznon) mindig történt valami, a színészek egy-egy magánszáma pedig (ismét) bizonyította, hogy mindannyian birtokában vannak a játéktechnikák változatos rétegeinek és főképp annak az energiának, amely a kétórás előadásban fönn tudja tartani a nézők érdeklődését és befogadói nyitottságát. Még ugyanaznap este volt szerencsém részt venni egy egészen különleges „nyelvet” használó produkcióban is – a Kanuti Gildi SAAL *Fun Fact* címmel rendezett egy kvíz-estet, színházi eszközökkel... A közönséget játékaszta-

lokhoz csoportosító kezdés után előbb valóban a koproduktív partnerek (észtl és szlovének) félmlújtjának tényeire, eseményeire vonatkozó kérdéseket kaptunk, utána azonban a játék egyre komolyabbra fordult. A közelmúlt észtlket vagy/és szlovénokat meg- és fölrázó, a kollektív emlékezet és kegyelet kérdéseit aktuálisan fölvető, lényegében modern közönségi identitást képző katasztrófáival kapcsolatos, morális megfontolást igénylő problémák, illetve a szituációkat átélhetővé, átérzhetővé tévő feladatok következtek. A volt Jugoszlávia legsúlyosabb repülőgép-szerencsétlensége 1981 decemberében történt a korzikai San Pietro-hegyen,¹³ de az utasok és a személyzet hozzátartozói (sokszoros és morálisan elfogadhatatlan mulasztások következtében) csak 28 évvel később, 2009-ben vehettek végső búcsút elhunyt szeretteiktől, a 180 áldozattól Ljubljanában. A Tallinnból Stockholmba tartó Estonia komphajó egy 1994 szeptember végi hajnalon süllyedt hullámsírba a Balti-tengeren. A katasztrófa pontos oka(i) máig földerítetlen(ek), bár nemzetközi kutató- és nyomozócsoportok végeztek hosszú és kimerítő vizsgálatokat.¹⁴ A 852 áldozat többsége továbbra is a tenger mélyén fekvő roncsban pihen, a családok csak szimbolikus temetéseken, búcsúztatásokon köszönhetnek el szeretteiktől. (A katasztrófát 137 ember élte túl.) A szerencsétlenség és a veszteségek földolgozása máig tartó traumát okoz az egyéneknek és az érintett (nemzeti) közösségeknek egyaránt. A játékot vezető-szervező észtl és szlovén színészek/zenészek között ismét találkoztunk Juhan Ulfsakkal.

Hasonlóképpen aktuális és kooperációban készült előadás reflektált az észtlket közvetlenül érintő-megrázó és már 2014 óta érezhetően félelemben tartó orosz-ukrán konfliktusra (*[elu] sunnikud valitud – Choose a Better Version*).¹⁵ A Kijevi Drámai Színház és az észtl Vaba Lava (Szabad Színpad) előadásának ukrán szerzője és színészei, lettországi rendezője és scenográfusa,

észtl producere nem elsősorban a háborús borzalmak megjelenítésére törekedtek, sokkal inkább az érzelmek és az emlékek szintjére emelték a katasztrófát, melyet a fiatalok szenvednek el, de mindannyiunknak föl kell dolgoznunk. A jelenetek némelyike emlékezetembe idézte a Budapest Báb-színház *Dekameron 2023* című remek előadásának a haditudósítóból lett író, Jászberényi Sándor jegyezte fejezetét (*Magok*).

Végül említést érdemel a fesztivál utolsó előadása, a tallinni Orosz Színház (Vene teater) előadása Brecht *Rettegés és ínség a Harmadik Birodalomban* című darabjának kortalan közegbe helyezett adaptációja (*Kolmanda Impeeriumi hirm ja viletsus, Страх и отчаяние в Третьей Империи*). Az észtl-orosz színészek a sztálini és a későbbi szovjet diktatúra hangulatát idézték meg, a „rettegés és ínség” egymásra sorjázó – érzelmileg reflektálatlan, brechtianus – jelenetekben, ugyanakkor tekintetükben jelenkorunk félelmeit láthattuk, a történelem megismétlődésének fátyma, a mai világvége-hangulat tükröződött arcukon.

A 2024. év egyszerre ünnepi, ugyanakkor takarékos és a jövőbe kevesebb reménnyel, mintsem bizonytalansággal tekintő fesztiválja számos kiváló és jó előadás mellett néhány dilettánsabb produkciót is hozott, ám ezek nem rontották el azt a hangulatot és a szakmai közönség egymást erősítő beszélgetéseinek hozadékát, amely oly sokakat (ha nem is Magyarországról) Tartuba csábít minden esztendő szeptemberében. (A fesztiválon való részvételtem az Eesti Teatriagentuur támogatása tette lehetővé.)

dr. Sirató Ildikó

1 2011-ben Tallinn volt Európa egyik kulturális fővárosa.

2 <https://tartu2024.ee/en/about/>

3 <https://tartu2024.ee/en/programme-archive/dance-week-ek-2024-arts-of-survival-ecological-footprint-in-dance-and-performing-arts/?event=69738>

4 <https://tartu2024.ee/en/programme-archive/xviii-peop-le-with-disabilities-culture-festival-in-estonia/?event=62042>

5 <https://tartu2024.ee/en/business-as-usual/> <https://www.drama-teater.ee/lavastus/rahamaa>

6 <https://tartu2024.ee/en/salakuulaja/>

7 <https://tartu2024.ee/en/programme/international-theatre-festival-for-young-audiences-naks/?event=113978>

8 <https://tartu2024.ee/en/programme-archive/the-house-of-known-unknowns/?event=108610> <https://teater.ee/the-house-of-the-known-unknowns/?lang=en>

9 <https://napku.hu/valami-igazi-1394>

10 <https://saal.ee/en/contact/>

11 Pier Paolo Pasolini azonos című, 1968-ban készült filmje alapján.

12 Voldemar Panso (1920–1977) színész, rendező, színészpédagógus.

13 <https://balkanimozaik.hu/a-volt-jugoszlavia-legsulyosabb-legi-katasztrofaja-2/>

14 [https://hu.wikipedia.org/wiki/MS_Estonia_A_katasztrofarol_keszult_8_reszes_dokumentumfilm_\(2023\)_adatai](https://hu.wikipedia.org/wiki/MS_Estonia_A_katasztrofarol_keszult_8_reszes_dokumentumfilm_(2023)_adatai) https://www.imdb.com/title/tt7600236/episodes?ref_=tt_eps_sm (Egyes streaming-szolgáltatók kínálatában most is szerepel a dokumentumsorozat.)

15 <https://vabalava.ee/en/repertoire/choose-a-better-version-estonia-ukraine/>

FUTURE UNLOCKED.

ORON® H2

A VILÁG ELSŐ IP65-ÖS VÉDETTSÉGŰ
FOSZFOR-LÉZER MOZGÓFEJES LÁMPÁJA

A Cameo ORON® H2 alapja egy 260 wattos foszfor-lézer erőmű, amely a 480 wattos osztályba tartozó kisülésses fényforrások hosszú élettartamú és energiatakarékos helyettesítőjeként jövőbiztos befektetéssé válik. Az ORON® H2 azonban ennél sokkal többre képes!

Az ORON® H2 a lézer mozgófejesekhez képest kivételesen nagy, 0,6°-tól 32°-ig terjedő zoomtartományával, 19 fix és 12 forgó gobóval, valamint a két kombinálható effekt tárcsával, hat prizmával, fénysugár oválosítóval és frost filterekkel rendelkező lézeres robotlámpa nem hagy kívánnivalót maga után, ha kreatív fénysugár-kialakításról van szó.

A CMY színkeverés a felhasználók számára hozzáférést biztosít a teljes CMY színtartományhoz, beleértve a fehéret is, kiegészítve a lineáris CTO korrekcióval a színpadon, a TV-közvetítésekben és más területeken történő precíz használathoz.

 cameo
for lumen beings

 Cameo® is a registered brand of the Adam Hall Group.
cameolight.com/fseries DESIGNED & ENGINEERED IN GERMANY

ELIMEX
elimex.hu